

Redescobrint Gònima

Publicat per Redacció el 10 octubre, 2014 a Crítica · 0 Comentaris

Moment final del concert

MÚSICA ANTIGA DE GIRONA. Elisenda Pujals, *tiple*. Aniol Botines, *alto*. David Hernández, tenor. Pau Bordas, baix. Òscar Bonany, *alto* (cors). Elisabet Bataller, violí i direcció. Oratori *Dolor y Amor. Drama sacro* de Manuel Gònima. **AUDITORI DE GIRONA. 5 D'OCTUBRE DE 2014.**

Per Xavier Paset

L'agrupació Música Antiga de Girona porta molts anys treballant per donar a conèixer partitures oblidades dels compositors que van treballar a Girona en el passat. Un dels seus cavalls de batalla ha estat investigar a fons l'Arxiu Capitular de la catedral gironina, que encara guarda moltes obres importants. Malgrat que aquest oratori del mestre de capella que va treballar a la Seu de la ciutat entre el 1735 i el 1774 ara es conserva a la Biblioteca de Catalunya, l'arxiu abans esmentat guarda 72 obres d'aquest músic capaç que fou el lleidatà Manuel Gònima. Dels 16 oratoris que sabem que va escriure, només ens ha arribat la música d'aquest oratori, *Dolor y Amor*, que han presentat brillantment els intèrprets de Música Antiga de Girona.

El projecte ha implicat la transcripció de la partitura conservada en les partícels i recompondre l'ordre que haurien tingut originàriament els diversos números que la integren. La tasca musicològica ha estat a càrrec d'Òscar Bonany, mentre que la reversificació i les notes històriques són de Jaume Pinyol.

Elisabet Bataller, violinista i directora, sap liderar l'orquestra i estirar-la perquè el conjunt aporti tota la vivacitat i el detallisme de la partitura. Bataller és una intèrpret extraordinària que aporta molta seguretat. El to i el caràcter que adopta la formació vénen marcats pel seu ofici i l'orquestra ho recull eficaçment. S'hi nota, però, un lleu decalatge entre les evolucions expressives de la concertino i la

resta de la secció de cordes. Com que Música Antiga de Girona no és un grup estable i que, per tant, treballa adequant-se a les necessitats de cada projecte, encara resulta més notable l'esforç que hi desplega. Un resultat tan bo funcionant d'aquesta manera no s'explica si no és per la suficiència artística dels músics, el compromís i la il·lusió.

En el repartiment vocal destaca, per la magnífica qualitat del seu timbre de veu, el baix Pau Bordas. A part de la sort de disposar d'un instrument musical de primera, és un autèntic cantant en què l'expressió més natural no falla mai. Aniol Botines en el paper de Maria va tenir un gran protagonisme i val a dir que el grau de dificultat del seu rol no era menor. La partitura requeria potser un agut més fàcil i lleuger, però en general la resolució d'aquest cantant va ser molt bona i acurada. El tenor David Hernández té també la sort de comptar amb un timbre molt especial i agradable i un gust en el cant més que remarcable. Això va fer que les seves intervencions es fessin notar. En el paper de "personatge 1", Elisenda Pujals va fer molt més que un bon treball. Va demostrar suficiència i comprendre el dramatisme de l'obra. No va apostar per carregar les tintes en l'expressió, i aquest sentit ponderat li va anar molt bé per dur a molt bon lloc la seva participació. En els cors també cal destacar la feina d'Òscar Bonany, un contratenor de veu ben perfilada i timbre refinat que és, a més a més, part fonamental del conjunt i que a part d'aportar el seu gran coneixement vocal també és l'artífex de molta part de la tasca de recerca. La seva passió, com l'erudició i el treball continuat que ha realitzat són ben coneguts.

Gòmina, amb aquest oratori va escriure una pàgina molt estimable en què deixa escoltar clarament les influències de Pergolesi. La partitura ofereix moments molt notables en què el drama i sobretot el patiment tenen un reflex molt aconseguit en la música. En aquest sentit, el compositor va saber recollir les influències i processar-les d'una manera molt intel·ligent. Moltes felicitats a Música Antiga de Girona per un projecte que implicava pujar a l'escenari molts músics i una recerca prèvia molt acurada que dóna testimoni de la vitalitat que està aconseguint la ciutat de Girona amb propostes cada vegada més reeixides. L'evolució natural d'aquest gran espectacle seria que es pogués escoltar en altres auditoris.